

Τα πτερόεντα δώρα

/ Πεμπτουσία

Διασκευή από το διήγημα του Αλέξανδρου Παπαδιαμάντη με... διαφορετική εξέλιξη

της Σταυρούλας Κουμενίδου

Ξένος στον κόσμο και τη σάρκα, κρύβοντας τις φτερούγες του, ο θεϊκός Άγγελος κατέβηκε από τα ύψη του ουρανού την παραμονή των Χριστουγέννων. Έφερε δώρα από τα άνω Βασίλεια για τους κατοίκους της πρωτεύουσας. Ήταν ο καλός άγγελος της πόλης.

Τα δώρα του ήταν ζωή αληθινή και δύναμη ψυχής και θεϊκή γαλήνη και φωτεινό καθάριο βλέμμα. Αυτά τα δώρα ήθελε να χαρίσει σε όλους όσοι θα τα δέχονταν

πρόθυμα, σε όλους όσοι θα δέχονταν τον ίδιο με λαχτάρα, σαν να περίμεναν με
...». Κι έπρεπε τα δώρα να βρουν αποδέκτη σήμερα.

Με την άυλη ύπαρξή του κινήθηκε γρήγορα πάνω από

την πόλη. Διάλεξε ένα πλούσιο αρχοντικό, για να κάνει την πρώτη του επίσκεψη. Όλα ήταν τέλεια, η αρχιτεκτονική του σπιτιού θαυμάσια, ο κήπος του «ένα ποίημα», το εσωτερικό του άψογα φροντισμένο. Στραφτοκοπούσε από την πολυτέλεια. Οι ένοικοί του όμως ήταν βλοσυροί, αδιάφοροι, ανέλπιδοι. Ανία και ψεύτικη ζωή, ερμητικό κλείσιμο στον εαυτό τους και θυμό διάβασε στις ψυχές τους. Ο Άγγελος πήρε τα ουράνια δώρα του κι έφυγε βιαστικός κι απορημένος: «...σμένοι, αφού τα είχαν όλα; Γιατί ήταν θυμωμένοι;».

Υστερα βρήκε ένα φτωχό διαμέρισμα σε μια παλιά

πολυκατοικία. Το εξωτερικό του σπιτιού ήταν εντελώς απεριποίητο και βρόμικο. Αλλά και το εσωτερικό ήταν ακατάστατο και μύριζε μούχλα. Ο Άγγελος αγνόησε την ασχήμια των πραγμάτων κι αναζήτησε την ομορφιά στους ανθρώπους. Δυστυχώς δεν την βρήκε. Ο άντρας γύρισε από την ταβέρνα μεθυσμένος και τα 'βαζε με τη γυναίκα του και θύμωνε με τα τρία μικρά παιδιά τους που της ζητούσαν κάτι να φάνε. Κι ύστερα όλοι έπεσαν να κοιμηθούν χωρίς να μονοιάσουν και να κάνουν την προσευχή τους. Ο Άγγελος λυπήθηκε πάρα πολύ. Ήθελε να αγκαλιάσει εκείνα τα μικρά παιδάκια και να τα προστατέψει από τους γονείς τους.

αυτό το δικαίωμα. Έφυγε πικραμένος.

Από μακριά είδε ένα πολύ μεγάλο κτίριο

φωταγωγημένο. Κινήθηκε γρήγορα προς τα εκεί. Από τα παράθυρα παρατηρούσε τι γινόταν στο εσωτερικό. Παντού υπήρχαν μεγάλα τραπέζια στρωμένα με πράσινα τραπεζομάντιλα. Γύρω-γύρω παρέες ανθρώπων έπαιζαν χαρτιά, μετρούσαν μάρκες και λεφτά. Ήταν ολότελα αφοσιωμένοι σ' αυτό που έκαναν. Ήταν όλοι συνοφρυωμένοι και χλωμοί. Πού και πού κάποιος φαινόταν πολύ ικανοποιημένος, αλλά σε λίγο πάλι μια γκριμάτσα απογοήτευσης και θυμού σκίαζε το πρόσωπό του. Σίγουρα κανένας δεν θα του έδινε σημασία ακόμα κι αν έπαιρνε ανθρώπινη υπόσταση και φανερωνόταν μπροστά τους. Αυτοί δεν νοιάζονταν για τίποτα πέρα από το τραπέζι τους. Ο Άγγελος κάλυψε τα μάτια του με τις φτερούγες του κι

Σκέφτηκε να περάσει από ένα νοσοκομείο. Δεν μπορεί,

το δίχως άλλο εκεί θα τον περίμεναν. Ήθελε να πιστεύει πως, όταν ο άνθρωπος πονάει στο σώμα, αποζητά ουράνια δώρα. Μπήκε αθόρυβα στους θαλάμους του νοσοκομείου. Κάποιοι ασθενείς περίμεναν με αγωνία τους γιατρούς κι είχαν σ' αυτούς όλες τους τις ελπίδες. Κάποιοι ήταν πολύ θυμωμένοι με τις αδελφές νοσοκόμες και δεν σκέφτονταν τίποτ' άλλο παρά μόνο ότι δεν είχαν εξυπηρετηθεί όπως ήθελαν. Κάποιοι ήταν απελπισμένοι με την πορεία της υγείας τους. Το βλέμμα τους ήταν απαθές, χαμένο. Δεν προσδοκούσαν τίποτα. Κάποιοι τα 'βαζαν με την κακή τους τύχη που αρρώστησαν κι όλες τους οι δουλειές θα πήγαιναν πίσω και τώρα χρονιαρές μέρες θα τις περνούσαν στο άθλιο κρεβάτι του νοσοκομείου. Έβριζαν τον Θεό με λόγια που έκαναν τον Άγγελο να κλείσει τ'

Πέρασε από την αγορά. Όχι ότι περίμενε σπουδαία

πράγματα, αλλά ήθελε να δει κι εκεί τους ανθρώπους. Άλλοι ήταν ενθουσιασμένοι με τις αγορές τους, φορτωμένοι πακέτα κι ονειρεύονταν τι εντύπωση θα έκαναν με τα καινούρια τους φορέματα κι αξεσουάρ, άλλοι μετρούσαν τα λεφτά και δεν τους έφθαναν να αγοράσουν όλα όσα ήθελαν κι ήταν σκασμένοι. Κρατούσαν κιόλας

αρκετά πακέτα, αλλά ήθελαν κι άλλα, κι άλλα. Κι οι έμποροι μετρούσαν συνέχεια τα λεφτά στο ταμείο και υπολόγιζαν τον ΦΠΑ και σκέφτονταν πώς θα πληρώσουν τα χρέη τους. Κανένας δεν έλεγε τίποτα για τον Χριστό κι ας ήταν όλα τα μαγαζιά διακοσμημένα με φάτνες κι αγγελούδια κι αστέρια και στολισμένα τόσο, που ο Άγγελος αναρωτήθηκε τι προσδοκούσαν όλοι αυτοί που τα στόλισαν τόσο πολύ.

Κόντευε να τελειώσει η Παραμονή. Νύχτωσε. Τα μαγαζιά έκλεισαν κι όλοι μαζεύτηκαν στα σπίτια τους. Ο Άγγελός μας έχει βαθιά απογοητευθεί, αλλά δεν σταματά το ψάξιμο. Πριν μπουν τα Χριστούγεννα πρέπει να δώσει τα δώρα του, ώστε όταν γεννηθεί ο Χριστός να βρει κάπου μια ζεστή φωλιά, μια καθάρια, αληθινή, γαλήνια καρδιά να Τον υποδεχτεί. Δεν μπορεί, ανάμεσα σε τόσα εκατομμύρια κόσμο κάποιος θα τον περιμένει...

Η Μαρία έχει έρθει από ξένη χώρα. Κάνει πού και πού κανένα μεροκάματο κι εξοικονομεί λίγα χρήματα. Ο άντρας της ήταν χρόνια στη φυλακή και τώρα, που αποφυλακίστηκε, δεν έχει δουλειά. Είναι πολύ σκληρός μαζί της. Μα εκείνη δεν του θυμώνει. Τον συμπονάει, γιατί βλέπει πόσο δυστυχισμένος είναι. Έχει κι ένα κορίτσι και προσπαθεί να το φροντίσει και να του εξασφαλίσει τα χρειώδη. Απόψε δεν έχει αρκετά χρήματα ν' αγοράσει πετρέλαιο. Στο κρύο και μισοσκότεινο ημιπόγειο σπιτάκι τους όλα είναι συμμαζεμένα και καθαρά.

Η Μαρία είναι κουρασμένη και βιάζεται να χωθεί στο κρεβάτι της για να ζεσταθεί. Μα πριν πέσει γονατίζει και προσεύχεται: *«Χριστέ μου, αύριο θα γεννηθείς. Αν δεν βρεις αλλού να πας, έλα εδώ στο φτωχικό μου σπίτι. Το συμμαζεψα. Μα... δεν μπόρεσα να το ζεστάνω. Όπως καταδέχτηκες τον στάβλο, καταδέξου και τη δική μου φτώχεια»*. Σταυροκοπιέται. Τα μάτια της βουρκώνουν ... *«Ή αν δεν έρθεις Εσύ, Κύριε, στείλε μου τον άγγελό σου να μου φέρει τη δική σου χαρά, τη δική σου ...»*

Ο Άγγελός μας είναι μακριά, αλλά η ταπεινή και τρυφερή προσευχή της

Μαρίας έχει μια ασύλληπτη δύναμη και ταχύτητα. Ο Άγγελος την ακούει κι ενθουσιάζεται. Επιτέλους, κάποιος τον περιμένει. Επιτέλους, κάποιος θα πάρει τα δώρα του.

ύπαρξή του βρίσκεται κιόλας μέσα στο σπιτάκι της Μαρίας. Εκείνη δεν τον

ψυχή της να γεμίζει δύναμη και γαλήνη θεϊκή. Με το καθαίο βλέμμα της αντικρίζει το φτωχικό της σπίτι και της φαίνεται τόσο όμορφο και φωτεινό και φιλόξενο! Ζει σε μια άλλη πραγματικότητα που το νιώθει, είναι αληθινή, γιατί είναι θεϊκή. Γονατίζει ακόμη μια φορά και ξεσπά σε δάκρυα χαράς κι ευγνωμοσύνης:

«Σ' ευχαριστώ, Χριστέ μου, που μ' άκουσες εμένα την ασήμαντη δούλη Σου. Καλώς όρισες στο φτωχικό μου!»

Στο σπιτάκι της Μαρίας γεννήθηκε εκείνα τα Χριστούγεννα ο Χριστός. Τον δοξολόγησε ο Άγγελός μας. Τον προσκύνησε η ταπεινή Μαρία ...

Άκουσε την αφήγηση

Your browser does not support the audio element.

Δημοσίευση σε συνεργασία με τα

Εκπαιδευτήρια "Ο Απόστολος Παύλος"

